

РЕШЕНИЕ

№ 37486

гр. София, 13.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Слава Гьошева

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **7695** по описа за **2025** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно- процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Образувано е по касационна жалба на Г. Д. К., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Д. Г. К., срещу решение № 2288, постановено по НАХД № 7404/2025г. по описа на Софийски районен съд (СРС, Наказателно отделение (НО), 7 състав, с което е потвърден Електронен фиш (ЕФ) Серия К № 9702739 на СДВР, с който на Г. Д. К. му е наложено административно наказание "глоба" в размер на 800 лева за административно нарушение на основание чл. 21, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗДвП вр. чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 4, вр. ал. 1, т. 4 от ЗДвП.

В жалбата се развиват съображения, че решението на СРС е неправилно и незаконосъобразно, поради неправилно приложение на материалния закон. Излага доводи, че СРС е пропуснал да обсъди и вземе предвид, че наказващият орган не е спазил изискването за форма при съставяне на електронния фиш, като не е посочил минималното изискуемо съдържание по чл.189, ал.4 от ЗДвП. Сочи, че не е описан и приспаднат толеранс на скоростта при санкциониране. Твърди, че съдебният състав изцяло е игнорирал факта, че при съставяне на електронния фиш е допуснато несъответствие между фактически описаното нарушение и субсумирането на същата фактология под санкционната правна норма. Счита, че в обжалвания акт не е описана фактическа обстановка, въз основа на която е възприето, че следва да бъде приложена разпоредбата, предвиждаща определяне на наказание при повторност на извършеното нарушение. Моли съда да постанови решение, с което да се отмени решението на СРС и да се отмени изцяло процесния електронен

фиш.

Ответникът Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, отдел „Пътна полиция“, оспорва касационната жалба.

СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба, поради което въззивното решение следва да бъде потвърдено.

Административен съд София – град, X-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

От фактическа страна Софийският районен съд е приел за установено, че на 13.09.2024 г., в 21:17 часа, в [населено място], по [улица]срещу № 106, с посока от п.в. „България“ към [улица], при ограничение на скоростта от 70 км/ч. въведено с п.з. В - 26, е установено, че МПС – лек автомобил "И. КЮ 60" с рег. [рег.номер на МПС], собственост на жалбоподателя, се е движело със скорост от 110 км/ч, след приспадане на 3 % толеранс или с превишена скорост над разрешената от 40 км/ч. Движението на МПС било заснето и скоростта му била измерена с техническо средство – видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения с вградено разпознаване на регистрационни номера и комуникации тип CORDON M2 с фабр. № MD 1194, изпитано с протокол за проверка от БИМ от 21.03.2024 г.

Въз основа на тези факти от СДВР е издаден Електронен фиш Серия К № 9702739 по отношение на Г. Д. К.. Наложена е глоба в размер на 800 лева за нарушение на чл. 21, ал.2, вр. ал. 1 ЗДвП.

Въз основа на така установената фактическа обстановка районният съд от правна страна е приел, че при издаването на оспорения ЕФ не са допуснати съществени процесуални нарушения. Изложил е мотиви, че в ЕФ е налице надлежно описание на извършеното нарушение със всички негови съставомерни признаци, както и че надлежно е посочено, че нарушението е било извършено при условията на повторност– в едногодишния срок от влизане в сила на ЕФ Серия К № 7565160 на 21.12.2023 г.

СРС е приел, че в ЕФ се съдържа изрично посочване, че е бил приспаднат толеранс от 3 %, което съответства на максимално допустимата грешка при използвания тип средство за измерване и при измерената скорост на движение над 100 км/ч. Изложил е мотиви, че са спазени изискванията за използване на автоматизирано техническо средство /АТСС/, като процесната система за контрол на скоростта отговаря на изискването на ЗДвП, като техническото средство, с което е установено и заснето нарушението, да бъде автоматизирано, за да не позволява човешка намеса при установяването и заснемането на всяко едно конкретно нарушение.

СРС е приел, че правилно и в предвидения размер по чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 4, вр. ал. 1, т. 4 от ЗДвП е наложено наказанието глоба от 800 лева в условията на повторност, тъй като превишаването на скоростта е с 40 км/ч.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219,

ал.1 от АПК.

Предвид установеното съдът намира, че при преценка на събраните доказателства не са допуснати нарушения. Съображенията на касатора в тази насока намира за неоснователни и неподкрепени от установеното. При преценка на събраните доказателства, съдът ги е обсъдил всестранно, обективно и пълно.

Правилно СРС е приел, че при ангажиране на административно наказателната отговорност на касатора не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до опорочаване на производството и ограничаващи правото на защита на лицето. Вкл. и е обсъдил наличието на процесуални нарушения, както е приел, че липсват такива. Настоящият състав изцяло споделя изводите на СРС в този смисъл.

Съдът намира за неоснователни възраженията на касационния жалбоподател за липсата на повторност на извършеното деяние - санкцията е наложена на основание чл. 182, ал. 4, във вр. с, ал. 1, т. 2 ЗДвП.

Съгласно §.6, т. 33 от ДР на ЗДвП, "повторно" е нарушението, извършено в едногодишен срок, а в случаите на чл. 174, ал. 2 от ЗДвП - в двегодишен срок от влизане в сила на НП, с което на нарушителя е наложено наказание за същото по вид нарушение, включително и когато първото наказание му е наложено като нов водач. По делото безспорно се установи, че нарушението, вменено с електронен фиш Серия К № 9702739 е извършено в едногодишен срок от влизане в законна сила на ел. фиш, Серия К, № 7565160. Видно от справката картон на водача Г. Д. К., му е наложено административно наказание глоба на основание чл. 182, ал. 2, т. 2 от ЗДвП, за нарушение на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, като е отбелязано, че фишът е влязъл в сила. След този фиш са постановени още шест влезли в сила ЕФ.

Изрично в чл. 182, ал. 4 е посочено, че когато нарушението по ал. 1, т. 1 - 5, ал. 2 и ал. 3, т. 1 - 5 е повторно, наказанието е предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер, а за повторно нарушение по ал. 1, т. 6 и ал. 3, т. 6 - предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер и лишаване от право да се управлява моторно превозно средство за срок три месеца. Тя се прилага в хипотезата на повторност на деяние по ал. 2 на чл. 182, какъвто, с оглед представените доказателства, е и процесния случай. По отношение на Г. Д. К. е наложена глоба в двоен размер от 800 лева, на основание санкционната разпоредба на чл. 182, ал. 4 от ЗДвП. Съответно, налице е абсолютно определена санкция, в която предвиденото наказание е точно фиксирано по вид и размер, предвид което не е налице нарушение на материалноправните разпоредби.

По материално-правната законосъобразност на решението. Настоящият състав споделя изводите на първоинстанционния съд, че въз основа на събраните по делото доказателства следва да се приеме, че е налице нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП, а именно, че Г. Д. К., като участник в движението, не се е съобразил с ограничението на скоростта, въведено с пътен знак В-26. По аргумент от чл.21, ал.1 от ЗДвП, при ограничение с пътен знак В-26, ограничението на максимално допустимата скорост е 70 км/ч. В разглеждания случай скоростта на автомобила е установена в населено място, като разрешената скорост е 70 км/ч., а засечената скорост е 110 км/ч. (след отчитане на допустима грешка в полеви условия 3 %) т.е. превишение – 40 км./ч.

Нарушението е безспорно установено с годно техническо средство, а приложените снимки, съгласно чл.189, ал.15 ЗДвП, са годни веществени доказателствени средства. Касационната инстанция напълно споделя мотивите на районния съд за доказаност на нарушението.

По тези правни съображения, касационната инстанция приема, че процесното решение при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на

ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на спора.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София град, X касационен състав:

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2288, постановено по нахд № 7404/2025г. по описа на СРС, НО, 7 състав.

ОСЪЖДА Г. Д. К., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 100 лева разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.